

fries mozaiek

Een eierzoekster van 84 jaar

't Liefst alleen, dat is het gezelligst

„TOCHTEN jo net, hèn?” zegt Anna Walinga uit Abbega, als wij zeggen dat er weinig mensen van vierentachtig jaar zullen zijn, die nog geregeld kieviseieren zoeken. „It koe wol”, zegt zij even later, wanneer zij ontdekt dat zij niet zo snel een leeftijdsgenoot kan opnoemen die nog geregeld het veld intrekt.

Even buiten Abbega aan de Hemdyk woont mevrouw Walinga bij wijze van spreken midden tussen de kieviten. Vanuit haar huiskamer kan zij de vogels voortdurend in de gaten houden en dat doet zij dan ook. „Ik bin gelokkich en tankber”, zegt zij. „Myn eagen binne o sa goed.” Voor het lezen en het naaien heeft zij een bril, maar voor het lange-afstandswerk is dat niet nodig.

Tijdens het gesprek blijkt een paar keer, dat de ogen inderdaad goed zijn. Als een meneer Kievit heftig te keer gaat tegen een „ald roek”, loopt zij naar het raam: „Moatte jo sjen hoe't er op 'e roek slacht. O, hwat krijt dy op 'e hûd.” Zij heeft het betreffende kievitenestpaar al een paar dagen in het vizier en zegt met grote stelligheid: „Der oer de sleat hinne, yn it hoekje, dêr lizze de aeijen. As it waar strak opknap, moat ik der noch mar even sjen.”

Dat „even sjen” is overigens niet zo gemakkelijk als „alde Anne” wel graag zou willen. Haar benen zijn na een ongeluk niet meer zo goed, dat zij aan alle opwallingen gehoor kan geven. „As ik hjir sa sit, dan tink ik fan alles,” zegt zij, „mar o hea, as ik yn it lân bin. Dan tink ik al gauw mar hurd werom.”

● List

Wie rekening moet houden met niet al te sterke onderdanen, kan zich niet veroorloven ruig met zijn krachten om te springen. De burenen aan de Hemdyk weten dan ook dat mevrouw Walinga niet gauw met lege handen terugkomt, als zij weer eens „mei de âld jas oan en de klots op” het veld ingaat. Meestal heeft zij de kieviten al een poos scherp in het oog gehouden en met haar kennis van het eierzoekersambacht is het bijna altijd raak.

De kinderen van de Hemdyk weten dat zij een grote kans op succes hebben als zij in het kielzog van Anna Walinga blijven. De bejaarde eierzoekster vindt dat maar zo-zo. Soms maakt zij van een list gebruik om haar achtervolgers van zich af te schudden. Een paar dagen geleden adviseerde zij: „Jimme moatte oer de sleat hinne, dêr lizze se.” Welinge minuten later moesten de jongens van de andere kant van de sloot toekijken, hoe hun buurvrouw een ei opraapte.

Ook volwassenen stellen er prijs op mevrouw Walinga bij haar excursies te vergezellen, want dan kom je niet licht zonder buit thuis. Voor familieleden maakt zij wel eens een uitzondering, maar voor het overige: „Ik gean it leafst allinnich, dat is it aldergesellichsste.”

Het eierzoekseizoen loopt al weer ten einde. Twee eieren had mevrouw Walinga tot vorige week dinsdag gevonden. Misschien is dat aantal nu hoger, want: „Ik ha noch twa aventûrkes.” Het eerste vond zij pasmaandag, op 3 april. Dat was voor haar doen erg vroeg. Vele jaren lang vond zij pas op 13 april — de verjaardag van wijlen haar man — haar eerste ei. „Dan sei er moarns: it is hjoed de trettjinde, hoe stiet it dermei? En dan gong ik derop út en dan foun ik eins altsien wol ien.”

● „Koiike”

De burenen aan de Hemdyk stonden pasmaandag allemaal voor het raam, toen mevrouw Walinga het land in ging. Hoog werden haar kansen niet aangeslagen, want het was de hele dag erg druk met eierzoekers geweest. Anne was zich bewust van de belangstelling van de andere Hemdyk-bewoners en daarom was zij dubbel blij, dat zij al binnen vijf minuten een ei vond. Toen zij weer thuis kwam, stopte er een auto. Er stapte een man uit, die rechtstreeks naar hetzelfde nest liep, het plat trapje en haar „koiike” weggooide. Dat laatste kon mevrouw Walinga niet zo erg waarderen. „Ik hie fêst noch ien snipt,” zegt zij.

Anna Walinga heeft het eierzoeken geleerd als kind. Zij groeide op „midden tusken de lippen”. Haar vader was namelijk als wachter bij een spoorbrug werkzaam in het lege gebied onder Oudega (W). Geen sloot was haar als jongfaem te breed. Dat is nu anders. „As ik nou foar in sleat stean, bin ik de lijer, jong,” zegt zij opgewekt. En, bij wijze van verontschuldiging: „Jo moatte net út it each forlieze, ik bin net sa jong mear.”

In haar jongere jaren werd mevrouw Walinga niet moe, ook al zwierf zij uren

★ANNA WALINGA, de 84-jarige eierzoekster van Abbega. „Myn skonken litte it sitte, mar myn eagen binne noch o sa goed.”

door het land. Maar dan eens is het gebeurd dat zij in het voorjaar aan het himmelen was, als de roep van de lippen te sterk werd. Zij liet de bedden dan rustig een uurtje buiten staan en ging na een tochtje door het veld met nieuwe energie aan de slag. Ook dat is veranderd: „As ik nou weromkom, dan wil ik wol even sitte.”

Op 1 april is mevrouw Walinga oprecht kwaad geweest, toen zij in de krant las dat er voor het eierzoeken een vergunning moest worden aangeschaft. Toen heeft ze serieus overwogen het eierzoeken eraan te geven. „Ik tocht: de skatliste is leech, dêr sille se it wol om dwaen. Mar ik hie gjin forgunning kocht.”